

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Издавачка куќа САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги
со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

Devil in winter

© Lisa Kleypas, 2006

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2019

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Паулина Јамакова-Пејкова

Лектор Марија Иванова

Уредник Деана Николовска

Компјутерска обработка Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Печатница Графостил, 2019

Тираж 1100 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатувач, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без согласност од издавачот.

Една страшна зима

Лиса Клејпас

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Прва глава

Лондон, 1843 година

Додека Себастијан, лорд Сент Винсент, зјапаше во младата девојка која штотуку влета во неговата кука во Лондон, сфати дека можеби се обидел да ја киднапира погрешната наследничка минатата недела во Стоуни Крос Парк.

Иако киднапирањето не му се наоѓаше на долгиот список со зловни дела - барем досега - навистина требаше да го изведе тоа малку попаметно. Од оваа гледна точка, Лилијан Боуман навистина беше глупав избор, иако во тој период му се чинеше како совршено решение за неговиот проблем. Семејството ѝ беше богато, а Себастијан беше благородник со финансиски тешкотии. Освен тоа, Лилијан изгледаше како да би била интересна в кревет, со нејзината темнокоса убавина и огнениот темперамент. Требаше да избере посрамежлив плен. Лилијан Боуман, енергичната американска наследничка, му имаше пружено жесток отпор до моментот кога нејзиниот свршеник, лорд Вестклиф не ја спаси.

Госпоѓица Еванџелин Џенер, која како јагне стоеше пред него, беше целосна спротивност на Лилијан Боуман. Себастијан ја гледаше со прикриена омраза, обидувајќи се да си припомни на она што го знаеше за неа. Еванџелин беше ќерка-единка на Иво Џенер, озлогласениот сопственик на лондонската коцкарница. Мајка ѝ имаше побегнато со него - но наскоро сфатила каква грешка направила. Иако мајка ѝ

на Еванџелин потекнуваше од пристојно семејство, татко ѝ беше ѓубре. И покрај неславното педигре, Еванџелин можеби би била соодветен избор за сопруга да не беше толку проклето срамежлива што резултиреше со измачувачко пелтечење. Себастијан имаше слушната мажи кои велеа дека попрво би носеле кошула сплетена од коса одошто да поведат разговор со неа. Нормално, Себастијан имаше дадено сè од себе за да ја избегне во секоја дадена ситуација. А тоа не беше тешко. Срамежливата госпоѓица Џенер сакаше да се крие по ќошињата. Досега немаа разговорано еден со друг - околност што очигледно и на обајцата им одговараше. Но сега немаше како да ја избегне. Поради некоја причина на госпоѓица Џенер ѝ се видело соодветно да дојде непоканета во неговата куќа во олку скандалозно доцен час. А за да биде ситуацијата уште покомпромитурачка, имаше дојдено без придружба - а доволно беше половина минута насамо со него за тој да уништи една девојка. Тој беше развратник без морал и беше настрано горд на тоа. Беше одличен во неговата избрана професија - изопачен заводник - и имаше поставено толку висок стандард што малкумина никаквеци би можеле да го достигнат.

Опуштено навален во фотелјата, Себастијан ја гледаше како му приоѓа со лажна незаинтересираност. Библиотеката беше темна, иако во огништето гореше мал оган. Неговата трепетлива светлина нежно танцуваше по лицето на младата девојка. Не изгледаше дека има повеќе од дваесет години. Лицето ѝ беше свежо, очите исполнети со таква невиност што секогаш успеваше да му го разгори презирот. Себастијан никогаш не ја ценел, ниту ѝ се восхитувал на невиноста. Иако како вистински центлмен требаше да стане од фотелјата, сметаше дека нема поента да изигрува учтивост со оглед на околностите. Наместо тоа, со раката ѝ покажа кон другата фотелја крај огништето.

„Седнете ако сакате“, ѝ рече. „Иако да сум на Ваше место не би планирал дека долго ќе останам.

Мене лесно може да ми здодее, а Вие не поседувате репутација на сјаен говорник“.

Еванџелин не се сепна на неговиот груб коментар. Себастијан не можеше да не се запраша какво воспитување ја имаше направено олку тврдокорна на навреди, зашто која било друга девојка во оваа пригода ќе се цврвенеше или ќе прснеше да плаче. Или беше малоумна или беше неверојатно храбра. Таа ја слече наметката и ја стави на потпирачот за рака на фотелјата. Потоа седна без особена грациозност или глума. *Девојка без партнер*, си помисли Себастијан, потсетувајќи се дека таа не беше само пријателка со Лилијан Боуман, туку и со нејзината помлада сестра, Дејзи и со Анабел Хант. Четирите девојки седеа сами на безброј балови и забави и ги поминуваа без ниеднаш никој да ги покани да танцуваат. Меѓутоа, изгледа нивната лоша среќа се имаше сменето, бидејќи Анабел најпосле успеа да си најде сопруг, а Лилијан штотуку го кари лорд Вестклиф. Себастијан се сомневаше дека нивната среќа ќе го зарази и ова распелтечено суштество.

Иако беше во искушение да ја праша за целта на нејзината посета, Себастијан се плашеше дека можеби ќе поттикне долго пелтечење што само ќе ги измачи обајцата. Чекаше со принудено трпение, додека Еванџелин изгледаше дека се мисли како да го каже она што сакаше. Додека тишината се развлекуваше, Себастијан ја гледаше на растреперената светлина од огнот и се изненади кога увиде дека е всушност привлечна девојка. Никогаш досега ја немаше убаво загледано. Му имаше оставено впечаток на запуштена црвенокоса девојка со лошо држење на телото.

Но, таа, всушност, беше прекрасна.

Додека Себастијан зјапаше во неа стана свесен за малата напнатост што му ги затегна мускулите, за морниците од кои му се наежи кожата на вратот. Остана да седи опуштено во фотелјата, иако со врвовите од прстите малку ги стегна тапацираните потпирачи

за раце. Му падна чудно што досега ја немаше забележано кога имаше многу што да се забележи кај неа. Нејзината коса, која беше најсветлата црвена коса што некогаш ја имаше видено, како да се хранеше со светлината од огнот, сјаејќи со жестока топлина. Нежните веѓи и густите трепки беа малку потемни. Кожата ѝ беше бледа, а носот и образите ѝ беа малку попрскани со пегии. На Себастијан му се допаднаа малите златни точки кои како да ги распрскала некоја добра самовила.

Имаше полни усни што не беа во мода во тој период, обоени во природна розова боја и големи, тркалезни сини очи... убави, но без емоции, небаре очи на восочна кукла.

„Д-добив порака дека мојата пријателка госпоѓица Боуман сега е леди Вестклиф“, рече Еванџелин внимателно. „Таа и грофот отишле во Гр-Гретна Грин откако... се ослободиле од вас“.

„‘Ми сменија личен опис’ е посоодветно кажано“, рече Себастијан, знаејќи дека ги има забележано неговите модрици од жестокиот порој од тупаници на Вестклиф. „Не му се допадна што му ја зедев на заем вереницата“.

„Ја к-киднапиравте“, продолжи таа смирено. „Ја зедевте на заем’ значи дека сте имале намера да ја вратите“.

Себастијан почувствува како за првпат по долго време усните му се извиваат во насмевка. Значи не беше малоумна. „Ако сакате да бидеме попрецизни, нека биде така, ја киднапирав. Дали затоа дојдовте да ме постите, госпоѓице Џенер? Да ми поднесете извештај за среќата на двојката? Ми здодеа таа тема. Подобро би било наскоро да ми кажете нешто интересно, зашто во спротивно ќе морам да Ве замолам да си одите“.

„Ја с-сакавте госпоѓица Боуман затоа што таа е наследничка“, рече Еванџелин. „А вам ви е потребно да се венчате со некоја што има пари“.

„Точно“, лесно потврди Себастијан. „Татко ми, војводата, потфрли во неговата единствена одговорност во животот: да го задржи семејното богатство за јас да го наследам. Мојата одговорност, од друга страна, е да го минувам времето во расипничко безделничење и да чекам да умре. Јас одлично си ја вршев задачата. Меѓутоа, не и војводата. Каша попара направи, па сега е неппростливо сиромашен и уште полошо, здрав“.

„Татко ми е богат“, рече Еванџелин без емоции. „И умира“.

„Ви честитам“. Себастијан втренчено ја проучуваше. Не се сомневаше оти Иво Џенер направил големо богатство од коцкарницата. *Џенерс* беше местото каде што лондонските господа одеа да се коцкаат, да вкусат добра храна, жесток пијалак и евтини курви. Атмосферата беше мешавина од екстравагантност и пријатен степен на запуштеност.

Пред речиси дваесет години, *Џенерс* беше второстепена алтернатива на легендарниот *Крејвенс* - најголемата и најуспешната коцкарница во Англија. Меѓутоа, кога *Крејвенс* изгоре, а сопственикот одлучи да не ја изгради одново, клубот *Џенерс* ја наследи поплавата од богати господа и се издигна на врвот. Не дека можеше да се спореди со *Крејвенс*. Еден клуб главно претставува одраз на карактерот и стилот на неговиот сопственик, а на Џенер обете му недостигаа. Дерек Крејвен беше шоумен. Иво Џенер од друга страна беше дивјак со огромни тупаници, поранешен боксер кого никогаш не го бивало за ништо, кој по игра на случајноста имаше станато најуспешен бизнисмен.

А пред него стоеше ќерка му на Џенер, неговата единка. Ако му ја дадеше понудата што се сомневаше дека ќе му ја даде, не смееше да си дозволи да ја одбие.

„Не ми требаат вашите честитки“, рече Еванџелин како одговор на неговата забелешка.

„А што сакате, дете?“ ја праша Себастијан нежно. „Би Ве замолил да прејдете на главното. Почнува да ми станува здодевно“.

„Сакам да ги поминам последните денови од ж-животот на татко ми со него. Семејството на мајка ми не ми дозволува да го видам. Се обидов да избегам, но тие секогаш ме фаќаат, а потоа ме казнуваат. Овој пат н-ема да им се вратам. Планираат нешто што имам намера да го избегнам - доколку е неопходно, и по цена на мојот живот“.

„А тие планови се?“

„Се обидуваат да ме натераат да се венчам со еден од моите роднини. Господин Јустас Стабинс. Тој в-воопшто не ме сака, ниту јас него... но тој го прифаќа семејниот заговор“.

„И тој е оној кој би го наследил богатството кога татко Ви ќе умре?“

„Да. Отпрвин размислував за нивната идеја, зашто си мислев дека би можеле со господин Стабинс да имаме наша, сопствена куќа... и си мислев... животот можеби ќе ми стане поднослив ако живеам подалеку од нив. Ама господин Стабинс ми кажа дека нема намера да се пресели на друго место. Сака да остане да живее под семејниот покрив... а јас мислам дека нема да преживеам повеќе таму“. Соочена со неговиот рамнодушен молк, додаде тивко, „Мислам дека планираат да ме у-убијат откако ќе ги земат парите на татко ми“.

Погледот на Себастијан не се тргна од нејзиното лице, иако се обидуваше да внесе веселост во гласот. „Колку безобсирно од нивна страна. Зошто треба мене да ми е гајле?“

Еванцелин не му се фати за мамецот, туку му упати втречен поглед што беше доказ за вродена цврстина што Себастијан ја немаше сретнато кај една жена.

„Ви нудам да се венчам со вас“, му рече. „Ја сакам вашата заштита. Татко ми е премногу болен и слаб за да ми помогне, а не сакам да им бидам товар на моите пријателки. Знам дека би се понудиле да ми дадат прибежиште, но дури и тогаш ќе морам да се

вардам, стравувајќи дека роднините ќе успеат да ме украдат и да ме принудат да го сторам она што го зацртале. Една невенчана девојка има мала заштита, општествено или легално. Не е ф-фер... ама јас не можам да си дозволам да се борам со ветерници. Ми треба с-сопруг. Вам Ви треба богата сопруга. Обајцата сме еднакво очајни, што ме тера да верувам дека ќе се согласите на мојот п-предлог. Доколку е така, тогаш би сакала уште вечерва да заминеме за Гретна Грин. Веднаш. Сигурна сум дека роднините веќе ме бараат“.

Тишината во собата беше напната и тешка додека Себастијан ја гледаше со непријателски очи. Не ѝ веруваше. И по минатонеделниот дебакл, не посакуваше да го повтори искуството.

Сепак, имаше право за нешто. Тој навистина беше очаен. Купот лихвари можеа да потврдат дека тој беше човек што сака да се облекува убаво, да се храни убаво, да живее убаво. Скржавиот месечен надоместок што го добиваше од војводата наскоро ќе секне, а тој немаше доволно средства на сметката за да го преживее месецот. За човекот што не се противеше да го оди полесниот пат, оваа понуда му беше како пратена од Бога. Доколку таа навистина сакаше да ја истера докрај.

„Не е дека му гледам во заби на подарен коњ“, рече Себастијан опуштено, „ама колку време му останува на татко Ви? Некои луѓе со години остануваат на смртна постела. Мошне неучтиво од нивна страна, отсекогаш сум велел, што ги оставаат луѓето да чекаат“.

„Нема да треба да чекате долго“, дојде остриот одговор. „Ми кажаа дека ќе умре за околу две недели“.

„Каква гаранција имам дека нема да се премислите пред да стигнеме до Гретна Грин? Знаете каков маж сум, госпоѓице Џенер. Мислам дека не мора да Ве потсетам дека се обидов да киднапирам и да обечестам една од Вашите пријателки?“

Еванцелин го прострела со поглед. За разлика од неговите очи, кои беа бледо сини, нејзините имаа боја

на темен сафир. „Дали сте се обиделе да ја силувате Лилијан?“ го праша строго.

„Се заканував“.

„Ќе ја спроведевте ли заканата?“

„Не знам. Никогаш не сум го сторил тоа, но како што кажавте, очаен сум. Но кога веќе разговараме на темата... Дали предложувате брак на погодност или повремено би спиеле заедно?“

Еванџелин го игнорираше прашањето, инсистирајќи, „Дали ќе ја с-силувавте или не?“

Себастијан ја гледаше со подбив. „Ако кажам не, госпоѓице Џенер, од каде знаете дали лажам или не? Не. Немаше да ја силувам. Дали тоа е одговорот што го сакате? Тогаш верувајте во него, доколку тоа прави да се чувствуваат побезбедно. А сега во врска со моето прашање...“

„Ќе с-спијам со вас еднаш“, рече, „за да го озако- ниме бракот. Потоа не“.

„Одлично“, промрморе тој. „Ретко сакам да легнам жена повеќе од еднаш. Страшно е здодевно, от- како ќе исчезне новотијата. Освен тоа, никогаш не би бил толку буржоаски настроен за да копнеам по сопствената сопруга. Тоа би значело дека човек нема доволно средства за да издржува љубовница. Секако, тука е и прашањето за мојот наследник... но сè додека сте доволно дискретна, нема да ми биде гајле чие ќе биде детето“.

Таа не ни трепна на неговите коментари. „Ќе сакам д-дел од наследството да биде ставен на сметка во бакна. Голем дел. Каматата ќе биде само моја и ќе ја трошам како што ќе посакам - без да Ви полагам сметка“.

Себастијан сфати дека таа ни најмалку не беше глупава, туку дека пелтечењето предизвикуваше да изгледа така. Таа свикнала да биде потценувана, игнорирана, занемарувана... и чувствуваше дека таа ќе се обиде да го сврти тоа во своја полза. Тоа го заинте- ресира.

„Би бил глупав ако Ви верувам“, рече тој. „Во секој момент можете да се откажете од нашиот договор. А Вие би биле уште поглупава доколку ми верувате мене. Бидејќи штотугу се венчаме, би можел да Ви го направам животот поголем пекол одошто вашето семејство планирало“.

„П-претпочитам тоа да се случи од личност што самата сум ја избрала“, му одговори мрачно. „Подобро Вие од Јустас“.

Себастијан се исклешти. „Тоа не зборува добри работи за Јустас“.

Таа не му возврати на насмевката, само малку се опушти во фотелјата, небаре огромна тежина ѝ паднала од рамена, па зјапаше во него со огорчена резигнираност. Погледите им се вкрстија, а Себастијан почувствува чудна струја како му прострујува низ телото. За него не беше ништо ново олку лесно да почувствува копнеж по некоја жена. Одамна имаше сфатено дека е човек што подобро се изразува со физички допир и дека постоеја некои жени кои му ја распалуваа сензуалноста до неверојатен степен. Поради некоја причина, оваа чудна девојка што пелтечеше беше една од нив. Сакаше да спие со неа.

Слики му прелетуваа низ мозокот насликани од неговата бујна имагинација. Ги замислуваше нејзиното тело, нозете, облините и кожата што сè уште ги немаше видено, задникот зграпчен во неговите раце. Копнееше по нејзиниот мирис во неговите ноздри и на сопствената кожа... нејзината долга коса распослана по неговите гради... Сакаше да прави невозможни работи со нејзината уста, а и со својата.

„Тогаш, одлучено е“, промрморе тој. „Го прифаќам Вашиот предлог. Има уште многу што да се дискутира, се разбира, но имаме два дена додека да стигнеме до Гретна Грин“. Стана од фотелјата и се протегна, а насмевката му остана на усните кога виде како нејзиниот поглед го изгледа набрзина од глава до пети. „Ќе наредам да ја подготват кочијата и батлерот

Една страшна зима

да ми ги спакува алиштата. Заминуваме за еден час. Патем, доколку одлучите да се откажете од нашиот договор во кој било миг од нашето патување, ќе Ве задавам“.

Таа го прострела со поглед. „Н-немаше сега толку да се вознемирувате ако не се обидевте пред една н-недела да принудувате една жртва на тоа“.

„Низок удар. Тогаш вие сте доброволна жртва?“

„*Нетрпелива* би рекла“, отсечно возврати Еванџелин која изгледаше небаре уште веднаш сака да го отпочне патувањето.

„Тие ми се омилени“, забележа тој и учтиво се поклони пред да излезе од библиотеката.

Втора глава

Штом лорд Сент Винсент излезе од просторијата, Иви растреперено воздивна и ги затвори очите. Сент Винсент нема потреба да се грижи дека таа ќе се премисли. Сега кога го склучија договорот, беше стопати понетрпелива да тргнат на пат.

Сознанието дека чичко Брук и чичко Перегрин најверојатно веќе во истиот миг ја бараат ја исполни со страв. Кога избега од куќата на крајот од летото, ја фатија на влезот од клубот на татко ѝ. Пред чичко Перегрин да ја врати дома, ја имаше истепано во кочијата - усната ѝ беше расцепена, едното око помодрено, а грбот и рацете ѝ беа цели прекриени со модрици. Заработи две недели затвор во својата соба и одвај корка леб и вода дневно. Никој, дури ни нејзините пријателки Анабел, Лилијан и Дејзи не знаеја за стравотиите што ги преживуваше. Животот во домаќинството Мејбрик беше жив пекол. Мејбрикови, семејството на мајка ѝ и Стабинсови - сестрата на мајка ѝ и нејзиниот сопруг, Перегрин - ги имаа здружено силите да ѝ го скршат духот. Беа збунети и збеснати зошто толку тешко им оди... а ни на Иви не ѝ беше појасно. Немаше да поверува дека би можела да издржи остри казни, индиферентност, па дури и омраза без да се скрши. Можеби имаше повеќе карактеристики на татко ѝ одошто сите си мислеа. Иво Џенер бил

тепачиште, а тајната на неговиот успех, меѓу јажињата на рингот и надвор од него, не се должеше на неговиот талент, туку на издржливоста. Таа ја имаше наследено истата тврдоглавост.

Иви сакаше да си го види татка си толку силно што копнежот се претвораше во физичка болка. Веруваше дека тој е единствената личност на светот што се грижи за неа. Неговата љубов беше занемарлива, но беше поголема од сечија друга. Сфаќаше зошто ја имаше оставено на Мејбрикови пред многу години, веднаш откако мајка ѝ починала при породување. Коцкарницата не беше соодветно место за растење дете. И иако Мејбрикови не беа благородници, беа од познато, почитувано семејство. Ама Иви не можеше да не се запраша... да знаеше татко ѝ дека така ќе се однесуваат со неа, дали би го направил истиот избор? Да знаеше дека лутината на семејството во поглед на бунтовноста на нивната најмлада ќерка ќе биде насочена на беспомошното дете... Но сега немаше корист од ваквите размислувања.

Мајка ѝ беше мртва, а татко ѝ го чекаше истата судбина, но постоеја работи кои Иви мораше да го праша пред да почине. Нејзината најдобра шанса да избега од канците на Мејбрикови беше неподносливиот аристократ со кого се согласи да се венча. Беше восхитена што успеа толку добро да комуницира со Сент Винсент, кој изгледаше мошне застрашувачки со неговата златна убавина, ледено-сините очи и устата што беше извајана за бакнежи и лаги. Изгледаше како паднат ангел, надарен со сета опасна убавина што Луцифер можел да ја смисли. Тој, исто така, беше себичен и бескрупулозен, што се докажа со неговиот обид да ја киднапира вереницата на неговиот најдобар пријател. Но Иви сфати дека таквата личност би била достоин противник на Мејбрикови. Сент Винсент, се разбира, ќе биде ужасен сопруг. Но сè додека Иви не гае илузии за него, ќе ѝ биде добро. Бидејќи не чувствуваше ништо за него, лесно ќе може да замижи

на неговите неверства и да се прави дека не ги слуша неговите навреди. Колку поинаков брак ќе има од нејзините пријателки. Кога помисли на девојките без партнери, доби ненадејна потреба да заплаче. Не постоеше шанса Анабел, Дејзи и Лилијан - особено Лилијан - да продолжат да ѝ бидат пријателки по нејзиниот брак со Сент Винсент. Трепкајќи за да ги растера солзите, ја подголтна болката што ѝ се имаше заглавено во грлото. Немаше поента да плаче. Иако ова одвај беше совршено решение на нејзиниот проблем, беше најдоброто што можеше да го смисли.

Замислувајќи си го бесот што ќе го чувствуваат тетките и чичковците штом ќе дознаат дека таа - и нејзиното богатство - се засекогаш недостижни за нив, Иви почувствува како тагата ѝ се намалува. Сè беше подобро од живеењето под нивниот покрив до крајот на животот. И сè беше подобро од тоа да биде принудена да се венча со кутрата кукавица Јустас, кој бараше прибежиште во храната и пијалакот и имаше станато толку голем што одвај можеше да мине низ вратата на својата соба. Иако тој ги мразеше неговите родители исто колку што и таа, Јустас никогаш не би се осмелил да им пререче. Но иронијата беше што токму Јустас беше оној што конечно ја имаше натерано Иви да побегне вечерва. Малку порано дента, тој се имаше појавено со свршенички прстен - златен прстен со жад. „Еве“, ѝ имаше речено. „Мајка ми рече да ти го дадам ова - и да ти кажам дека нема да добиеш ниеден оброк доколку не го носиш на вечерата. И рече дека следната недела ќе биде соопштено објавувањето на бракот“.

Не беше неочекувано. Откако членовите на семејството се обидоа да ѝ најдат аристократ за сопруг на Иви во изминатите три сезони, најпосле заклучија дека нема да се поврзат со благородништвото преку неа. А со оглед на фактот што наскоро ќе го наследи богатството на татко ѝ, имаа сковано план да го задржат нејзиното наследство за себе со тоа што ќе ја венчаат

за еден од братучедите. Откако ги слушна зборовите на Јустас, Иви почувствува наплив на запрепастен бес што ѝ го обои лицето во жестоко руменило. Јустас всушност се имаше насмеано кога ја виде таква и ѝ имаше речено, „Боже, каква си кога ќе поцрвениш. Како морков си во косата“.

Гризнувајќи си го јазикот за да не му возврати со зајадлив коментар, Иви се избори да се смири и се сконцентрира на зборовите што ѝ се вртеа во мислите. Макотрпно ги собра и ги нареди во една реченица, успевајќи да го праша без да пропелтечи, „Братучед Јустас... доколку се согласам да се венчам со тебе... дали некогаш би застанал на моја страна против твоите родители? Би ми дозволил ли да одам да го видам татко ми, да се грижам за него?“

Насмевката замре на лицето на Јустас, огромните образи виснаа додека зјапаше во нејзините сериозни сини очи. Го сведна погледот и рече неодредено, „Не би биле толку строги со тебе, братучетке, да не си толку тврдоглаво магаре“.

Иви ја изгуби трпеливоста и почувствува како почнува да пелтечи, „Т-ти би го зел моето б-богатство и не би с-с-сторил ништо за мене за возврат...“

„Зошто ти е потребно богатство тебе?“ ја праша строго. „Ти си срамежливо суштество што се крие по ќошиња... немаш потреба од модерни алишта и скапоцености... не те бидува за муабет, премногу си обична за маж да сака да те однесе в кревет и ништо немаш постигнато. Треба да бидеш благодарна што сакам да се венчам со тебе, ама премногу си глупава да го сфатиш тоа!“

„Ј-ј-јас...“ Фрустрацијата ја имаше направено немоќна. Не можеше да ги изустува зборовите за да се одбрани, туку само зјапаше запрепастено и се мачеше да прозбори.

„Каква идиотка си“, рече нетрпеливо Јустас. Го фрли прстенот на подот од бес. Прстенот отскокна ѝ се истркала под софата. „Ете, сега се изгуби. Твоја

вина е што ме изнервира. Поарно да го најдеш или ќе умреш од глад. Ќе одам да ѝ кажам на мајка ми дека јас си го завршив мојот дел и ти го дадов“.

Иви ја имаше прескокнато вечерата. Наместо да го бара изгубениот прстен, набрзина спакува мала торба. Откако избега преку прозорецот од вториот кат, лизгајќи се по олукот, јурна низ дворот. Имаше среќа штом излета низ портата од куќата да налета на слободна кочија.

Ова беше последен пат да го види Јустас, си помисли Иви задоволно. Човек ретко можеше да го види на забавите. Колку повеќе се дебелееше, толку почесто остануваше дома. Што и да се случи, таа никогаш нема да зажали што ќе ја избегне судбината да му стане сопруга. Тешко дека тој би се обидел да ја однесе в кревет... не изгледаше дека поседува доволно количество „животински дух“. Неговата страст беше исклучиво резервирана за храната и виното. Лорд Сент Винсент, од друга страна, имаше заведено и компромитирано премногу жени. Иако многу жени го сметаа тоа за привлечно, нејзе не ѝ се чинеше така. Меѓутоа, никој нема да се сомнева дека нивниот брак не бил соодветно искусен. Од помислата, стомакот ѝ се стегна. Во нејзините соништа, таа си замислуваше како се венчава за мил и чувствителен маж, со нишка момчешки дух. Тој никогаш не би ја исмевал што пелтечи. Би бил фин и нежен со неа. Себастијан беше потполна спротивност на нејзиниот љубовник од соништата. Немаше ништо мило, чувствително, ни приближно момчешко кај него. Тој беше предатор кој несомнено сакаше да си поигрува со пленот пред да го убие. Зјапајќи во празната фотелја каде што тој седеше пред малку, Иви си припомни како изгледаше тој на светлината од огнот. Беше висок со цврста витка фигура, а обичните елегантни алишта овозможуваа минимално одвлекување на вниманието на луѓето од неговата привлечност. Неговата коса со боја на древнозлатна средновековна икона, беше густа и

малку виткана, со праменчиња светол килибар изменшани со златестите кадрици. Светлосините очи му светкаа како дијаманти од ѓердан на древна императорка. Прекрасни очи кои не откриваа емоции кога се насмевнуваше. Но доволна беше само неговата насмевка за да го остави човек без здив... сензуалната, цинична уста, блескавите бели заби... Уф, Сент Винсент беше занесен маж. И сосема свесен за тоа.

Меѓутоа, за некое чудо, Иви не се плашеше од него. Сент Винсент беше премногу паметен за да прибегне кон физичко насилство кога само неколку добро избрани зборови можеа да уништат човек предизвикувајќи минимален хаос. Иви многу повеќе се плашеше од простата бруталност на чичко Перегрин и од злите раце на тетка Флоренс која уживаше да ѝ удира шлаканици и силно да ја штипе.

Никогаш повеќе, си вети Иви, отсутно чистејќи ги дамките на фустанот од олукот. Беше во искушение да се преслече во чист фустан што го имаше спакувано во торбата што ја остави во ходникот. Меѓутоа, во текот на патувањето набрзо ќе ѝ се згужва и извалка сè она што ќе го носи на себе, па немаше поента да се преслекува. Некаков звук на прагот ѝ го привлече вниманието. Го крена погледот и здогледа една крупна куќна помошничка која ја праша срамежливо дали би сакала да се освежи во некоја од гостинските соби. Размислувајќи си дека помошничката е веќе навикната на присуството на жени без придружба во куќава, Иви тргна по неа кон малата соба на горниот кат. Собата, како и останатите делови од куќата што досега успеа да ги види, беше убаво уредена и зачувана. Нејзините сидови беа покриени со тапети со рачно исцртани кинески птици и пагоди. На нејзино задоволство, во претсобијето имаше мијалник со чешма од која течеше вода и шкаф кој се отвораше и откриваше веќе школка.

Откако се освежи и отпи малку вода, Иви отиде во спалната во потрага по чешел или четка. Откако не најде ништо, ги употреби рацете за да ја замазни

собраната коса. Не слушна звук, ништо што ја предупреди за туѓото присуство, ама таа одеднаш се почувствува самосвесно. Се штрекна и се сврте. Сент Винсент опуштено стоеше во собата, главата малку навалена додека ја гледаше. Чудно чувство мина низ неа, нежен бран топлина, и одеднаш се почувствува многу истоштено. Беше многу уморна, сфати. А помислата од она што ја чекаше... патувањето до Шкотска, набрзина испланираната венчавка, брачната ноќ... беше истоштувачка. Ги исправи рамената и направи чекор, меѓутоа во истиот миг дожд од светки ѝ го замагли видот, па мораше да застане, нишајќи се. Затресувајќи ја главата за да ја разбистри, Иви полека стана свесна дека Сент Винсент стои до неа и ја држи за лактите. Никогаш порано не била олку блиску до него... нејзините сетила одеднаш беа преплавени од неговиот мирис и допир... нежната нишка на неговата колонска вода и чистата кожа покриена со нежен ленен материјал помешан со волна. Зрачеше со здравје и мажественост. Вознемирена, Иви затрепка кон неговото лице кое беше над нејзиното. Тој беше повисок одошто очекуваше. Беше изненадена од неговата големина - не беше свесна за тоа сè додека не застана олку блиску до него.

„Кога јадевите последен пат?“ ја праша.

„Вчера н-наутро... мислам...“

Една од неговите светли веѓи се поткрена. „Немојте да ми кажете дека семејството Ве изгладнувало?“ Погледна кон небесата кога таа кимна. „Ова станува претерано мелодраматично. Ќе ѝ кажам на готвачката да спакува сендвичи. Фатете ме за рака, ќе Ви помогнам да се симнете“.

„Не ми е потребна Вашата помош, б-благодарам...“

„Фатете ме за рака“, повтори со нежен, но цврст тон. „Нема да дозволам да паднете и да си го скршите вратот уште пред да се качите во кочијата. Достапните наследнички не се лесни за наоѓање. Ќе ми биде многу тешко да Ви најдам замена“.

Иви сигурно била понестабилна одошто си мислеше, затоа што додека одеа кон скалите, одеднаш ѝ беше мило за неговата потпора. Некаде на полпат, Сент Винсент ја опфати околу половината и ѝ ја фати слободната рака, водејќи ја претпазливо по скалите. На зглопчињата имаше мали модринки - спомени од тепачката со лорд Вестклиф. Помислувајќи на тоа како би поминал овој разгален аристократ во физичка пресметка со нејзиниот огромен чичко Перегрин, Иви малку се стресе и посака веќе да беа во Гретна Грин. Чувствувајќи го трепетот, Сент Винсент поцврсто ја прегрна кога стигнаа на дното од скалите. „Дали Ви студи?“ ја праша, „Или сте исплашена?“

„С-сакам да бидам што подалеку од Лондон“, му одговори, „пред роднините да ме најдат“.

„Дали постои причина да се сомневаат дека сте дошле кај мене?“

„О, н-не“, рече таа. „Никој не би помислил дека сум до толку одлепена“.

Да не беше веќе зашеметена, неговата прекрасна, блескава насмевка ќе ѝ го свртеше умот. „Добро е што мојата суета е добро развиена. Инаку досега ќе ми ја срушевте“.

„Сигурна сум дека имате премногу жени кои Ви ја к-креваат суетата. Не Ви е потребно повеќе“:

„Секогаш е потребно повеќе, драга. Тоа е мојот проблем“.

Ја однесе во библиотеката и ја седна пред огништето. Токму кога почна да задремува во фотелјата, Сент Винсент се врати за да ја однесе надвор.

Таа папсано одеше по него кон сјајната, црна лакирана кочија што стоеше пред куќата. Тој ѝ помогна да се качи. Неверојатната крем кадифена внатрешност беше страшно непрактична, но грандиозна, светкајќи на светлината од малата ламба во кочијата. Иви почувствува непознато чувство на благосостојба кога се навали на свилената перница. Семејството на

нејзината мајка живееше согласно строги правила кои ја презираа претераноста. Меѓутоа, за Сент Винсент, претераноста беше негово секојдневие, особено кога стануваше збор за физичките удобности.

Кошница сплетена од мали кожни ленти беше сместена на подот. Внимателно сиркајќи, Иви најде неколку сендвичи завиткани во салфетки подготвени од дебели фелии леб наполнети со тенки парчиња месо и разни сирења и кашкавали. Мирисот на пушено месо ѝ го разгори гладот, па толку брзо изеде два сендвичи што за малку ќе се задавеше. Кога Сент Винсент влезе си го смести тенкото, долго тело на седиштето спроти неа. Малку се насмевна кога ја виде Иви како ги дојадува последните ронки од сендвичот.

„Подобро е?“

„Да, Ви благодарам“.

Сент Винсент ја отвори вратичката од малото вградено креденче во сидот од кочијата и извади мала кристална чаша и шише бело вино. Ја наполни чашата и ѝ ја подаде. Откако претпазливо отпи голтка од слатката, ледена берба, Иви почна жедно да пие. На младите дами ретко им беше дозволено да пијат силни вина - обично ги разводнуваа. Штом ја испи цела чаша, не стигна да побара друга зашто веднаш ѝ беше наполнета. Кочијата тргна, а забите на Иви тропкаа по работ од чашата додека се клацкаа по улицата. Стравувајќи дека може да истури од виното на кремавото кадифе, таа отпи една голема голтка и го слушна тивкото кикотење на Сент Винсент.

„Полека пијте, мила. Нè чека долго патување“. Опуштајќи се врз перниците, личеше на паша во една од оние ужасни новели што Дејзи Боуман ги обожаваше. „Кажете ми, што ќе направевте да не се согласев со вашиот предлог? Каде ќе одевте?“

„Веројатно ќе одев да пр-пр-престојувам со Анабел и господин Хант“. Одењето кај Лилијан и лорд Вестклиф не беше опција зашто тие беа на меден месец. А ќе беше залудно да им се обрати на

Боуманови... иако Дејзи страсно би се заложувала во нејзина полза, нејзините родители не би сакале да се мешаат.

„Зошто тие не беа вашиот прв избор?“

Иви се намурти. „Ќе беше тешко, ако не и невозможно, Хантови да ги спречат моите чичковци да ме вратат. Далеку сум п-побезбедна како Ваша сопруга одошто како нечиј гостин“. Од виното ѝ се вртеше малку, па се навали поудобно во седиштето. Гледајќи ја замислено, Сент Винсент се наведна да ѝ ги собуе чевлите. „Ќе Ви биде поудобно без нив“, рече. „Ма ајде, не срамете се, нема да Ве нападнам во кочијава“. Одврзувајќи ги врвките, продолжи да зборува со свилен глас, „Па дури и да го сторев тоа, не би направило разлика, затоа што наскоро ќе бидеме венчани“. Се исклешти кога си ја повлече ногата од него, а тој посегна по другата.

Дозволувајќи му да ѝ го собуе и другиот чевел, Иви се натера да се опушти, иако неговиот допир предизвикуваше морници да ѝ ја лазат кожата.

„Можете да го разлабавите корсетот“, ја советуваше. „Така ќе Ви биде поудобно патувањето“.

„Не носам к-корсет“, рече без да го погледне.

„Не? Леле“. Погледот експертски му се лизна врз неа. „Колку прекрасни облини имате за една женска“.

„Не ми се допаѓа тој збор“.

„Женска? Простете ми... навика. Секогаш се однесувам со дамите како со женски, а со женските како со дами“.

„И Ви успева тој пристап?“ го праша скептично.

„О, да“, ѝ одговори со весела ароганција поради која таа не можеше да не се насмевне.

„Вие сте у-ужасен маж“.

„Точно. Но исто така е факт дека ужасните луѓе добиваат повеќе одошто заслужуваат. Додека фините, како вас...“ Покажа кон Иви и нејзиното опкружување,

небаре нејзината моментална ситуација е одлично објаснување.

„Можеби не сум толку ф-ф-фина колку што си мислите“.

„Човек може само да се надева на тоа“. Неговите светли, сјајни очи замислено подзамижаа. Иви забележа дека неговите трепки, несоодветно долги за еден маж, беа неколку нијанси потемни од неговата коса. И покрај висината и широките рамена, имаше нешто мачкесто кај него... личеше на мрзелив, но потенцијално смртоносен тигар. „Од што боледува татко Ви“, ја праша. „Сум слушал гласини, ама ништо точно“.

„Има туберкулоза“, промрморе Иви. „Му ја дијагностицираа пред шест месеци - оттогаш го немам видено. Тоа е н-најдолго што го немам посетено. Мејбрикови повремено ми дозволуваа да одам во клубот да го видам, бидејќи не гледаа како тоа би наштетило. Но минатата година, тетка Флоренс одлучи дека на моите шанси да најдам сопруг им штети поврзаноста со татко ми, па затоа ми нареди да се оддалечам од него. Сакаат да се преправам дека не постои“.

„Колку изненадувачки“, промрморе тој подбивно и ги скрсти нозете. „Зошто одеднаш чувствувате потреба да бидете крај него додека умира? Сакате да се уверите дека Ве ставил во тестаментот, нели?“

Игнорирајќи ја злобата во неговото прашање, Иви размисли за одговорот, па ледено му одговори. „Кога бев мала, ми беше дозволено често да го гледам. Бевме блиски. Тој беше - и е - единствениот маж што некогаш се грижел за мене. Го сакам. И не сакам да умре сам. Можете слободно да се и-исмевате. Не ми е гајле. Вашето мислење ништо не ми значи“.

„Полека, малечка“. Гласот му беше обоен со веселост. „Забележувам траги од нервозен темперамент, што несомнено сте го наследиле од татко Ви. Сум видел како му светкаат очите исто како вашите штом ќе избувнеште поради некоја ситница“.

„Го познавате татко ми?“ го праша изненадено.

„Се разбира. Сите мажи што обожаваат задоволство биле во *Ценерс* во потрага по некој вид стимулација. Татко Ви е пристоен маж, иако има мошне краток фитил. Не можам да не прашам - како тоа девојка од семејството Мејбрик се венчала за еден лондончанец од источен Лондон?“

„Мислам дека, меѓу другото, татко ми претставувал шанса за мајка ми да избега од семејството“.

„Исто како во нашата ситуација“, искоментира Сент Винсент. „Постои одредена сличност, зар не?“

„С-се надевам дека сличноста тука и ќе заврши“, одговори Иви. „Затоа што јас сум била зачната набрзо откако се венчале, а потоа мајка ми починала при породување“.

„Нема да Ве напумпам ако не сакате“, рече тој согласно. „Лесно е да се избегне бременост... дијафрагма, контрацептивни сунѓери, туширање, а да не ги споменувам најпаметните мали сребрени...“ Запре кога ѝ го виде изразот на лицето и се засмеа.

„Мајко мила, очите Ви се како филцани. Ве вознемиририв? Немојте да ми кажете дека не сте слушнале за овие работи од Вашите мажени пријателки“.

Иви полека одмавна со главата. Иако Анабел Хант одвреме-навреме сакаше да им ги објасни мистериите на брачните односи, дефинитивно ѝ немаше спомнато за некакви направи за спречување бременост. „Се сомневам дека и тие слушнале за нив“, рече и тој повторно прсна да се смее.

„Штом стигнеме во Шкотска би Ви објаснил подетално“. Усните му се извија во насмевка што сестрите Боуман порано ја сметаа за мошне шармантна... но сигурно го немаа забележано пресметливиот сјај во неговите очи. „Љубов, дали сте размислиле дека можеби толку многу ќе уживате во консумирањето на нашиот брак што ќе сакате повторно да водиме љубов?“

Колку лесно му се тркалаа нежностите од неговиот јазик. „Не“, рече Иви цврсто. „Нема“.

„Ммм...“ Звук налик предење на мачка му одсвони во грлото. „Сакам предизвици“.

„М-можеби ќе уживам да спијам со вас“, му рече Иви, зјапајќи го втренчено и одбивајќи да го сврти погледот иако долгото зјапање ја натера да се вцрвени од непријатност. „Всушност, се надевам дека ќе биде така. Но, тоа нема да ми ја смени одлуката. Затоа што знам каков сте - и знам за што сте способен“.

„Драга моја...“ ѝ рече нежно, „Виe не сте ни почнале да ги дознавате моите најлоши особини“.